

In het dubbelnummer *Etcetera* 21-22 werd eerder dit jaar een discussie ingezet omtrent het zogenaamde repertoiretheater, dat traditioneel ge-localiseerd wordt in de A-gezelschappen (KVS, KNS, NTG). Er werden toen vragen gesteld omtrent de definitie van repertoiretheater: is dit het theater van de grote teksten of van de grote middelen, van het grote gezelschap of het grote publiek? Heeft dit soort theater vandaag nog een speciale functie of moet het voor zichzelf op zoek naar een nieuwe inhoud? Op al die vragen werd toen nog geen eensluidend antwoord geformuleerd. Vandaag zetten wij ons onderzoek verder aan de hand van enkele concrete voorbeelden. In dit artikel worden de openingsstukken van de drie A-gezelschappen geconfronteerd met het werk dat gelijktijdig in drie kleinere gezelschappen werd gepresenteerd: namelijk in Arca-Net (behorend tot de C-categorie in het decreet) en bij Blauwe Maandag Compagnie (BMC) en De Tijd (beiden met een D-staatus). Op het eerste gezicht lijkt daarbij de definitie van repertoiretheater ingevuld als het grote-teksten-toneel: KNS opende met *Woyzeck* van Georg Büchner; NTG met *Marat/Sade* van Peter Weiss; De Tijd speelde Schillers *Don Carlos*; Arca begon het seizoen met Gorki's *Nachtasiel* en BMC zette

De Meeuw van Tsjechow op de planken. Alleen KVS valt een beetje buiten de reeks: *Alice* is een bewerking die Jan De Vuyst maakte van Lewis Carrolls bekende kinderboeken, teksten die binnen de literatuur toch ook als klassiekers kunnen beschouwd worden.

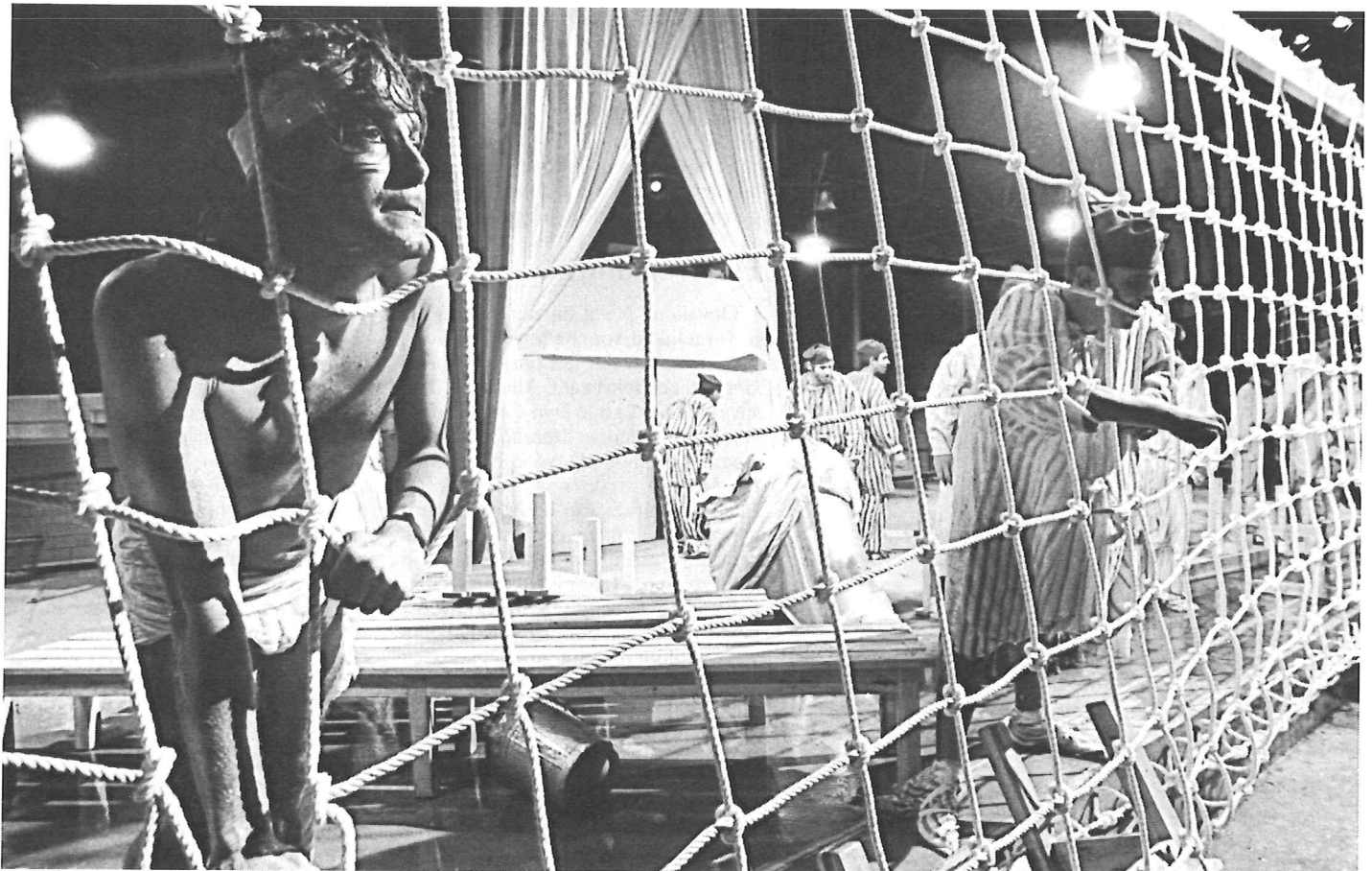
Wanneer we deze zes opvoeringen met elkaar confronteren, blijkt dat uit de vergelijking méér tot uiting komt dan zes verschillende, subjectieve interpretaties van een klassiek tekstgegeven; dat er misschien zelfs lijnen zichtbaar worden die aansluiten op de globale probleemstelling omtrent repertoiretheater vandaag of omtrent theater tout court in zijn hedendaagse verschijningsvorm. De hier aangeboden analyse zal zich dus niet concentreren op een gedetailleerde beschrijving van zes afzonderlijke producties, maar eerder op de gemeenschappelijke lijnen die hen al dan niet doorkruisen én op de plaats die ze innemen in het bredere theaterveld van dit ogenblik. Misschien lopen deze wegdoorkruisingen wel uit op een punt, waar onze initiële vraagstelling omtrent repertoiretheater weer een stap dichterbij de duidelijkheid komt...

Het huidige landschap

Als we de lijst bekijken van de in het

kader van het decreet gesubsidieerde A, B, C en D-gezelschappen, dan zien we dat het aantal tussen bv. het seizoen 1981-82 (cfr. de cijfers in *Etcetera* 4, blz. 40) en het huidige seizoen 1988-89 (cfr. de cijfers in *Etcetera* 23, blz. 6) geslonken is van 33 naar 24. De D-categorie kende de grootste afslanking: van 19 groepen in 1981-82 naar 14 in het lopende seizoen. In die D-categorie werken een aantal gezelschappen met een specifieke opdracht of profiel: Speeltheater, Stekelbees en Poëzien, zijn voornamelijk met jeugdtheater bezig; Tie3 geeft invulling aan het begrip Derde Wereld-theater; de Zwarte Komodie situeert zich halverwege theater en cabaret; de INS en de groep van Vuile Mong zijn de rechtstreekse voortzetters van het politieke theater uit het begin van de jaren 70; het Limburgs Projekttheater tenslotte vindt zijn eerste motivering als theatervoorziening in een provincie die in deze materie als 'misdeeld' kan omschreven worden. De zes overblijvende groepen (de Korre, Malpertuis, BKT, Antigone, BMC en De Tijd) zijn alle in meerdere of mindere mate bezig met het brengen van 'repertoire', met het ensceneren van teksten in een eerder traditioneel werkconcept – we zullen hier straks nuanceringen op aanbrengen. Als we zien dat naast de A-categorie ook in de B- en

Sinds 1975 worden bewegingen in het Vlaamse theater steevast geanalyseerd in de termen van het theaterdecreet: de alomtegenwoordige A, B, C en D-structuur. De eerste categorie staat dan voor 'repertoiretheater'. Marianne Van Kerkhoven analyseert aan de hand van dit begrip een belangrijk segment van de actuele theaterpraktijk. Vermeende tegenstellingen blijken minder scherp dan verondersteld. En leiden naar de vraag welke rol het theater in onze samenleving kan spelen.

Marat/Sade - NTG — Foto: Luk Monsaert